

זכרון תורת משה

אכסניה לתורה וחסידות

יו"ל ע"י חבורת האברכים שע"י מרכז מוסדות לעלוב
מיסודו של כ"ק מרח אדמו"ר הקוה"ט זצוקללה"ה זיע"א
בנשיאות כ"ק מרח אדמו"ר עט"ר שליט"א

פרשת מקץ - ר"ח - חנוכה
ל' כסלו תשפ"ג
גליון תתרט"ט

זמני כניסת ויציאת שבת קודש			
ר"ת	מוצ"ש	הדה"נ	
בני ברק	5:22	4:19	5:54
ירושלים	5:21	4:05	5:58
באר אפרק	5:34	4:15	5:46

דברי תורה

מהגב"צ המשפיע אב"ד
דקדוקלניו שליט"א

בנוסף הנרות הללו שאומרים בעת הדלקת הנרות, וכל מצות שמטת ימי חנוכה אלו הנרות הללו קודש הם ואין להם רשות להשתמש בהם אלא לראותם בלבד כדי להודות ולהלל לשמן המדול וכו'.

יש להתבונן הטעם שאנו אומרים בשעת הדלקת הלכות התלויות בנרות שאסור להשתמש בהן, מה שלא מצאנו כן בשאר מצוות, ועוד יש להבין מ"ש ואין לנו רשות להשתמש בהם וכי כדי להודות ולהלל לשמן, מה פשר הטעם לאסור השתמשות בנרות הללו והודיה, וכן יש לדייק בנכח "וכל מצות שמטת ימי חנוכה אלו" הנרות הללו קודש הם, שניראה כיתור לשון, וגם היה לו לומר וכל מצות הדלקת נרות חנוכה אלו.

ו"ל עפ"י מ"ש הב"ח (סי תר"ע) ונתקף לשון הקו, ואיכא למידק היא גופא קשה למה לא קבעו למשתה שמוחה כזה בפדים, ונראה דבפדים עיקר הגזירה היתה לפי שנתנו מסעודתו, ועל כן נגזר עליהם להרוג ולאבד את הגופים שנתנו מאכילה ושתייה של איסור, ושמוחה ומשתה של איסור, וכשעשית חנוכה עיני נפשותם וכמ"ש אסתר לך כיום את כל היהודים ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים וגו', ולפיכך קבעו למשתה ויו"ט לזכור עיקר הנס, אבל בחנוכה עיקר הגזירה היתה על שהתירשלו בעבודה, ועל כן היתה הגזירה לבטל מהם העבודה, כדנציא בברייתא שנגזר עליהן לבטל התמיד, ועוד א"ל מצוה אחת יש בידן אם אתם מבטלין אותן מידם כבר הם אבודים, ואיזה זה הדלקת מנוחה, ככתב בה להעלות נז תמיד, כל זמן שבודלקין אותן תמיד הם עומדין בו, עמוח וטמא כל השענים, וכשחזרו בתשובה למסור נפשם על העבודה, הושיעם ד' על ידי כהנים עובדי העבודה בבית ד', ע"כ נעשה הנס ג"כ בנרות, תחת אשר הערו נפשם למות על קיום העבודה, ולפיכך לא קבעו אלא להלל ולהודות שהיא העבודה שבלב עכ"ל ק."

ועל פי דברי הב"ח אלו "ל' חנוכה בנוסף הנ"ל, שאנו מודליקין לומר הנרות הללו אנו מדליקין על הנסים וכו' והיה מקום לומר שציונו חו"ל להדליק נרות בחנוכה לזכר הנסים, והכוונה בה שניהם הנסים כאור הנרות והנרות אורה בבתי הנאמנות הגוים, והיא ענין משתה ושמוחה שנתנו בגוים כ"כ בחנוכה המטרה היא הנאת הגוים, לכן בשעת הדלקת אנו מבריינים כי הדלקת הנרות היא לא להנאת גופינו, ואסור להשתמש לאורה, והטעם משום שכל מצות שמטת ימי חנוכה אלו הם רק להודות ולהלל שהיא העבודה שבלב וכמ"ש הב"ח, ולא בא בהם להורות הלכות הנרות, אלא האמירה הזאת באה לבטא את טעם הדלקת הנרות שלא נעשה בטעם אחר, ולזה אמר וכל מצות שמטת ימי חנוכה אלו, לומר לך שכל כוונת מצות ימי חנוכה היא רק כדי להודות ולהלל.

ועפ"י דברי הב"ח הנ"ל אפשר ליישב קושיית הב"ח אפוא תקנו להדליק שמנוה ימים הללא הנס היה רק שבעה ימים, שהיה בה כפך שמן כדי להדליק יום אחד.

בתשובה על העבר, ואיך שבאה עליהם צרה הלזו, מיד אמרו האחים הקדושים "אבל אשמים אנחנו", ולא חיפשו שום סיבה אחרת לתלות הצרה שנמצאים בה, ואף לא חיפשו חשבונות אך לנקום במלך זה וכדו', אלא מיד פתחו בחשבה"פ ובתשובה באומרם "אבל אשמים אנחנו".

שיחת קודש

מפ"ק כ"ק מרח אדמו"ר עט"ר שליט"א

כוח התשובה בימי החנוכה
אפילו לדברים המעכבים את התשובה

ויאמר יהודה וכו' האלוקים מצא וגו' הגנו עבדים לאדוני גם אנחנו וגו' ויאמר הלילה לי וגו' ויגש אליו יהודה (מז, טז-יז-יח)

והנראה דמיד כשעשו השבטים חשבון הנפש על מה עשה להם ה' ככה, ידעו אשר כל זה הוא בעוון מכירת יוסף, והטעם שבנימין ג"כ היה בצרה זו אע"פ שהוא לא היה כלל במכירה, אלא הוא נטפל ונתפס בעוון אחיו, אבל איך שראה יהודה שכל אלו שהיו במכירה יצאו זכאים בדיון ורק בנימין יצא, מיד ידע בבירור שהצרה לא בגלל המכירה, לכן "ויגש אליו יהודה".

מניחו למעלה מג' טפחים, ומצוה להניחו למטה מוי' טפחים (ש"ע או"ח סי' תרע"א ס"ו)

והנראה דהנה ידוע מפ' ספרים וסופרים שכל עניני חנוכה והלכותיה קאי על אלו שעומדים עדיין בחוץ ונמצאים בחשכת הלילה ולמטה מעשרה, אשר עדיין לא דרכו את מפתן פתח בית הקדושה, ע"כ בא מצוות חנוכה להורות שאף הם יש להם תקוה לדחות את החושך לגמרי על ידי האור הנרות חנוכה. וכל מי שיש לו שכל בקדקדו ושב אל ה' בתשובה אמיתית, אז ולבבו יבין ושב ורפא לו.

וכמוכא בספד"ק "דברי חיים" להרה"ק מצאנו זי"ע וזלה"ק: "ולכן באמת בחנוכה הולין לעשות תשובה אפילו על אותן שהן ממועכבי התשובה וכו' אבל בחנוכה שיש עור ממועל, גדול כוח התשובה ואפילו כ"ד דברים (המעכבים את התשובה) יכול לעשות תשובה", עכ"ל ה"ק.

הרי לנו דבחנוכה הקב"ה כביכול "לאזי זיך אראפ", לאלו הנמצאים עמוק עמוק בתוך החושך בגיא צלמות בעמקי השאול, ובכל זאת יש להם איזהו נקודת רצון טוב להתקרב אל ה', וזה מרומז בענין שצריך להניחו למעלה מג' טפחים המרמז על איזהו נקודת רצון טוב, ודווקא בחנוכה אזי בקל לו להתקרב אל ה' ולפול לפני מלך מלכי המלכים כביכול ית"ש ולהתחנן אליו: "אבינו שבשמים הייליגע זיסע טאטע, הייליגע זיסע מלך, תן לנו חנינה ולא נאבד, מה דהוה הוה ומכאן ואילך חושבניה ותציאנו מחושך ואפילה לאור גדול, ומהיום והלאה נלך רק בדרכיך ונעשה רצונך".

וע"י אלו ההרהורי תשובה מתגולל רחמיו יתברך והוא משפיע רחמים וחסדים ומוציאם מאפילה לאור גדול, ועי"ז ג"כ נשפע לעמך בית ישראל רפואות וישועות בגשמייות ורוחניות.

בנינו קושיית הבית יוסף הק' זי"ע לבאר מה שהקשה הבית יוסף (ב"י טו"א ח"ס תר"ע ד"ה והטעם) למה קבעו חז"ל שמונת ימי חנוכה, והלא ביום הראשון לכאורה לא היה שום נס, משום דבשביל יום אחד היה בו כדי להדליק, ועיין שם מה שתיירץ. וכבר האריכו על כך בספד"ק כאו"א לפי דרכו בקודש.

ועיין בספד"ק "קדושת לוי" שתיירץ דקביעת היו"ט ביום ראשון הוא זכר לנס שהצלת הנפשות שהצילנו מיד היוונים ומסר גיבורים ביד חלשים וכו', ושבעה ימים אחרים היו"ט הוא על הנס דמנורה שמצאו פך אחד של שמן שדלק שמונה ימים עתדה"ק עי"ש.

והנראה עוד לבאר דיום הראשון קבעו ליו"ט, הטעם משום שאף המלחמה הכבידה שהיה לעם ישראל בכלל ובפרט לשבט הכהונה בני אהרן, שנכנסו הרשעים להיכל ופרצו י"ג פרוצת ומימאו כל השמנים, ולאחר כל אלו הצרות כשניצחום במלחמה היה עדיין אחד שראוי היה להדליק את המנורה הטהורה ולקיים מצוות ה' כדבעי ללא שום קילות והיתרים, ועל דבר זה קבעו ליו"ט ביום הראשון חנוכה שהיה מי שראוי להדליק, ובשבעה ימים אחרים על נס פך השמן.

או יאמר בפשטות דמאחר שראו הכהנים שהיוונים טימאו את כל השמנים ואפ"י במקומות המכוסים שהיה מונח שם שמן טהור ג"כ טימאו אותו, ורק פך זה הכירו בו שלא נטמא כלל, ובאותה שעה שטימאו את כל השמנים, מוכרח שהיה פך זה בבחינת רואה ואינו נראה, וזה היו"ט שקבעו ביום הראשון שנעשה פך זה לאינו נראה ולא נטמא השמן שבתוכו.

כל אלו הניסים אשר נעשו להם לישראל הוא משום שהקב"ה ברוב רחמיו וחסדיו הגדולים לעם ישראל ראה את רצונם העז והשתוקקותם לקיים מצות השי"ת, ובפרט אלו המצוות אשר היוונים ימ"ש רצו לבטל מכלל ישראל שהם חודש שבת מילה, וכלל ישראל מסרו את נפשם לקיימם (כמוכא במדרשי חז"ל באריכות, עי"ש) על כן בשטר זאת עשה להם הקב"ה כל אלו הניסים והנפלאות, כן יעשה עלינו ניסים ונפלאות בזמן הזה אמן.

וירא יוסף את אחיו ויתנבר אליהם וידבר איתם קשות וגו' (פרשת מקץ מב, ז)

"ל ענין הנהגת יוסף כלפי אחיו שהתנבר אליהם כ"כ, הוא כדי להמתיק הדינים מעל השבטים, אשר בא עליהם בגין המכירה.

ואעפ"כ ידוע אשר עשרה הרוגי מלכות היו כפרה על מכירת יוסף, אך ללא המתקה זו של יוסף כלפי אחיו מי יודע עד היכן היו מגיעים הדברים ה"י.

וזה ג"כ הענין מה דחזינו אצל יוסף כמה פעמים "ויסוב מעליהם ויבך וכו' ויבוא ההדרה ויבך שמה וכו'", שנכנס יוסף לחדרו לבקש ולהתחנן מלפני ה' שיוריד הקיטרוג מאחיו הקדושים שלא יאונה להם שום רע ח"ו.

ועים החנוכה

מהגה"צ המשפיע

רבי נחמן בירדמן שליט"א

איתא ברין בשבת, שיש מחלוקת אם מותר להשתמש לאור נר חנוכה לתשמיש של מצוה, ואם מה שאסור להשתמש לאורה הוא רק כמעט הראשונים שיהיה ניכר שהוא נר של מצוה, מותר להשתמש תשמיש של מצוה, וכתב הר"ן שיש אומרים שגם תשמיש של מצוה אסור, שלפי שנתקן על ענין נרות המקדש, עשאוהו כנרות המקדש, שהוא אסור לשימוש גם לצרכי קדושה, ומפורש גם בר"ן כדברי הרמב"ן שהוא המשכה של נרות המקדש.

ואפשר שזהו האור הלבנה שבשלהבת, שביט המקדש נקרא לבן כמו שנאמר החר הטוב הזה והלבנון, ואמרו חז"ל לבנון זה בית המקדש שמלבין עונותיהן של ישראל.

בעוד אור יש בנרות חנוכה, מה שמבואר עוד בבני יששכר בשם הרוקח, שהל"ו נרות חנוכה הוא כנגד ל"ו מסכתות, לפי שהאור הגנוז נגנז בתורה, ויש להעיר מה שאמרו הלשון שיש ל"ו מסכתות, שידוע שיש שיישים מסכתות, אלא שמסכתות חנוכה לתלמוד בבלי, שאור נרות חנוכה הוא כנגד מסכתות הש"ס שבתלמוד בבלי, ובביאור הדבר אולי יש לומר, שהנה יש מאמר הריף בשם החתם סופר, שמה שאין מסכתא על חנוכה, שהנה הרמב"ן כתב בפרשת ויחי על הפסוק לא יסור שבט מיהודה, וזה היה עונש החשמונאים שמלכו בבית שני, כי היו חסידים עליון, ואלמלא הם נשתכחו התורה והמצוות מישאל, ואף על פי כן נענשו עונש גדול, כי ארבעת בני חשמונאי הזקן החסידים המולכים זה אחר זה עם כל גבורתם והצלחתם נפלו ביד אויביהם כהרב והגיע העונש בסוף למה שאמרו רז"ל (ב"ב ג:) כל מאן דאמר מבית חשמונאי קאתינא עבדא הוא, שנכרתו כלם בעון הזה ואף על פי שהיה בורע שמעון עונש מן הצדוקים, אבל כל זרע מתתיהו חשמונאי הצדיק לא עברו אלא בעבור זה שמלכו ולא היו מזרע יהודה ומבית דוד, והסירו השבט והמחוקק לגמרי, והיה

עונשם מדה כנגד מדה, שהמשיל הקדוש ברוך הוא עליהם את עבדיהם והם הכרתוהו' ומבאר החתם סופר, שלפי שרבינו הקדוש היה משבט יהודה, הקפיד על החשמונאים, ומשום כן לא קבע במשניות מסכתא לחנוכה, ואפשר שמשום כן אור הנרות הוא כנגד הגמרא דוקא, כי במשניות לא רצה רבינו הקדוש לקבוע מסכתא של חנוכה.

ואפשר שזהו הכה השלישי שיש בשלהבת, שהוא כנגד התורה, כנגד העבודה וכנגד אורו של משיח. עוד יש לומר, שהנה בנר יש שלשה בחינות, שהוא שורף, מאיר ומחמם, וזהו שלשה ענינים אלו, שהנר חנוכה ישרוף מה שיש לבלות, ולהאיר את המטה, שבו יש כח התורה, ולהחמם את הלב, העבודה שבלב.

מאיר את היום, ואת ההלל יש לומר מתוך שמתה בדוקא, וכמו שאמרו חז"ל, איזוהי עבודה שהיא בשמתה ובטוב לבב, הוי אומר זה שירה, ושם פירש רש"י, שאי אפשר לומר שירה אלא מתוך שמתה וטוב לבב.

תיקון ענין ההודאה על ימי חנוכה אמרו חז"ל, שקבעים בהלל הודאה, וכתב רש"י, לומר הלל ועל הניסים בהודאה, והנה מהאר"י הק' איתא, שימי חנוכה הוא ענין תיקון הודו, והנה אין לנו עסק בנסתרות, אבל על דרך הפשט יש לומר, שענין תיקון הודו חנוכה לתקן ענין ההודאה להשי"ת, ולתקן ברכת מודים, שהנה האדם מברך ג' פעמים בכל יום ברכת מודים, ולואי שידע מה שאומר, ויש לתקן ברכה זו, לתקן עבודת ההודאה.

מהותו של היהודי הוא ההודאה ובאמת שאכאשר נתבונן בדבר נראה, שמהותו של יהודי הוא ההודאה, כשהאדם משכים בבוקר הרי הוא אומר מיד 'מודה אני', התחלת התפילה הוא 'הודו לה' קראו בשמח', תחילת השבת הוא 'הודו לה' כי טוב', 'לבו נרננה' פתיחת השערים על ידי ההודאה כתיב, 'בואו שערינו בתודה', 'נקדמה פניו בתודה' הכה להכנס לשערים הוא ההודאה, והענין כזה הוא, על האדם להכיר בניסים ונפלאות שנעשה עמו מדי רגע ורגע, ואם אינו מכיר בכך, והוא רק מבקש כל היום, יסגרו לפניו השערים, ומשום כן כשמבקש האדם 'פתחו לי שערי צדק' שיפתחו לו השערים, הרי הוא אומר 'אבא בם אידה קח', שהוא מבקש להודות, וכאשר מבקשים להודות נפתחים כל השערים, וכאשר האדם נמצא בפנים הרי הוא כבר נושע, וכאשר האדם מבקש כסדר ישועות, יש לו לומר ארבעים יום מזמור לתודה, שיודה על הישועה ארבעים יום בציפות, לכל הפחות כימים

שביקש על הישועה, שיש להכיר טובה, ומי שמכיר טובה, נהיה הקשר החוק, ועל האדם לשוב ולבקש, אבל מי שהוא ח"ו כפוי טובה, אמרו חז"ל שמוזה באים לידי כופר במזכותו של מקום. והנה כסדר יש הלשון שאין בעל הנס מכיר בנימו, אבל בימי החנוכה, על ידי הניסים ועל ידי הזמן, בא האדם לידי כח ההודאה.

מה שפועלים על ידי ההודאה וכמוזמה שעל ידי ההודאה אפשר לפעול יותר ממה שפועלים על ידי התפילות, ויש להביא ראיה לדבר, שהנה הרמ"א כתב, שמי ששכח לומר על הניסים בברכת המזון, יאמר הרחמן הוא יעשה לנו ניסים כשם שעשית וכו', וכבר נתקשו המפרשים כיצד אפשר לבקש על הניסים, והלא אין מבקשים על הניסים, וכמו שיש כמה לשונות בחז"ל, ויש המתרצים, שכאשר מתעורר הניסים בחנוכה, כימים ההם בזמן הזה, הרי זה בטבע שאפשר לזכות לניסים על פי הטבע, ויש להבין, שאם כן מה טעם לא תיקנו חז"ל לומר הרחמן, וכי משום שלא שכח לומר על הניסים הרי הוא מפסיד, והביאור בדבר הוא, מי שזוכר להודות, הרי הוא זוכה לניסים גם בלא שיבקש על הדבר, שנפתחים לו כל השערים, והרי הוא כבר נושע.

עוד ענין יש בהודאה, להודות על מה שעומד לראי על האדם, וכמו שאמר דוד המלך, 'מהולל אקרא ה' ומן אויבי ארשע', ופירש רש"י, בהלולים אקרא ואתפלל לפניו תמיד, כלומר אף לפני התשועה אני מהללו לפי שבטוה אני שאושע מאויבי, והיינו שכאשר היה בזמן צרה התחיל לומר הלל על שם העתיד, וזהו מה שאומרים בברכת המזון ואל יחסר לנו מזון לעולם ועד' הוא המיב הוא מטיב הוא ייטיב לנו, וזהו ענין ההודאה על שם העתיד, ועל ידי ההודאה זוכים באמת לישועה.

וכן יש הלשון כמה שאומרים בליל שבת, 'מודה אני לפניך וכו' ועל שאתה עתיד לעשות עמדי, וידוע העובדא מה שהיה אצל הרבי ר' ברוך'ל כמה שביאר בדבר, ועוד יש כזה כמה ביאורים, אבל כאן מבואר שזהו ענינו של דוד המלך שיומשך החשפעות. וכן אנו רואים בהלל, שלאחר שאומרים הודו לה, אומרים מן המצר וגו', ויש להבין מהו החוספה, ויש לומר שהודו לה' הוא ההודאה על העבר, ולאחר מכן אומרים מן המצר על שם העתיד, שמבקשים כמה בקשות.

ועוד זאת מוספים לבקש אנא ה' הושיעה נא וגו', אבל תיכף לאחר מכן מסיימים, הודו לה' כי טוב, שמודים מעכשיו על העתיד, וזהו העבודה של הלל.

איתא שעל ידי נרות חנוכה מאיר אורו של משיח, וכן נרמז במשי"ח, מ'דליקין ש'מנות י'מי חנוכה, שיהיה ערכתי נר למשיחי, ונזכה לראות כהן גדול מדליק ומיטיב את הנרות, שיהיה אור חדש על ציון תאיר, ונזכה כולנו יחד במהרה לאורו.

הצלה שחשו למקום, התעורר האב מעלפונו, אך לזמן קצר בלבד. שכן מיד כשהתעורר ביקש שוב את הפתק ושוב נפל והתעלף...

בית המשפחה הפך למרוקחה, שכנים, רופאים, כוחות הצלה - כולם ניסו להבין מה קרה, מה יש בפתק הזה שגרם לסערת רגשות כה קשה והפילה את האב לעילפון חדר ונשנה. לבסוף, אחד הרופאים הציע להזיק לאב חומר מרדים כדי שיישן מספר שעות ויירגע ורק אחר כך יקיצו אותו אט אט וישאלו אותו למשמעותו של הפתק המסתורי. שעות ארוכות ישן האב, כשרעייתו וילדיו מנסים לפענח את הפתק ללא הצלחה. האותיות נראו מזרות, איש לא הבין את משמעותן. היה ברור כי הפתק הזה נושא בחובו סוד מסתורי, משהו מטלטל ביותר שהחריד את נפש האב וגרם לו לסערת רגשות כה עזה. ואז, כשהתעורר האב, החביאו ממנו את הפתק עצמו וביקשו ממנו להסביר מה היה כתוב בו, מי חתום עליו, ומדוע גרם לכזו חרדה וסערה. האב התיישב ולגם מים קרים, ואז החל לספר על תוכן הפתק, בו נכתב: 'מנורה זו נבנית כאן בתוך מחנה ההשמדה, תוך סכנה עצומה ומסירות נפש. אינני יודע אם אזכה להדליק בה את נרות החנוכה, כי כל יום במקום הזה הוא שאלה של חיים ומוות בהרף עין. ואף אם אזכה להדליק בה את הנר הראשון, אין לדעת אם אזכה לשרוד ולהדליק בה את הנר השני והשלישי... לפיכך, אני מבקש בכל ליבי, ממי שהמנורה הזו תגיע לידי, שידע כמה כוח ומסירות נפש השקעתי בה, וידליק בה נרות שיהיו לעילוי נשמת המיוסרת ולעילוי נשמת אבי ואמי וכל בני משפחתי, אשר לא נותר מהם שריד ופליט'. האב ביקש את הפתק ושב וקרא אותו, שורה אחר שורה, בהתרגשות אין קץ וכשדמעות זכות זולגות מעיניו. ואז, הפנה את מבטו לבניו ושאל בקצרה: 'אתם יודעים מי חתום על המכתב הזה? ... כולם עונים עיניים במתח נורא. אחרי המכתב המטלטל והמסעיר, מי ידע מה עוד יכול להפתיע כאן, מיהו החתום האלמוני על השורות המטלטלות הללו. וכאן חתך האב את המתח באזמל מנתחים וקטל בסערת נפש: 'אבא שלי, אבא שלי הוא שחתום על המכתב הזה! גילה את הסוד הנורא ופרץ בבכי מתייפח למשך דקות ארוכות... שלושת ילדי המשפחה היו המומים. הם כלל לא ידעו כלום על יהדותם, בוודאי לא העלו בדעתם כי סבם היה יהודי המקפיד על קלה כבחמורה, שבנה חנוכיה במסירות נפש בתוככי עמק הבכא, וגם הטמין בה את צוואתו האחרונה. היום ביקשו לדעת עוד על צור מחצבתם וצעד בצעד החלו לשוב למקורותיהם היהודים... ולא עברו ימים רבים, עד שהמשפחה כולה עקרה ממקום מושבה והתיישבה בפרבר יהודי גדול. הם שבו בתשובה שלימה אל אביהם שבשמים, קיבלו על עצמם עול תורה ומצוות בשמחה והתרגשות. מסירות נפשו של הסב בשנות האימה למצוות הדלקת נר חנוכה, היא שעמדה לבנו ולצאצאיו לשוב לדרך התורה והמצוות ברוח ישראל סבא...! **נא להתפלל לרפואת עטיל בת בלימא גיטל**

אלה יעמדו על הברכה אשר נדבם לבם לנדב להוצאות העלון לזיכוי הרבים

ברכת מזל טוב נאמנה לידידינו החשוב והיקר, על מכידיי אהוב ומהולל, מוקדש לרבוה"ק בל"ג, ה"ה הרה"ח ר' משה ארי' טרעביטש הי"ד בארא פארק - ארה"ב ולבנו מתושבי אנ"ש הנה"ח ר' שלמה יואל טרעביטש הי"ד לדיגל שמחת הולדת הנכד - הבן בשעתו מ"צ יה"ד שיינו לרוב נחת ושובע שמחות וכו"ס. נודב לדיגל השמחה	מזל טוב לידידינו היקר והנעלה הרה"ח ר' איתן אשכנזי הי"ד לנישואי הבת.	ברכת מזל טוב נאמנה הננו לשגור בזה למעלת ידידינו האהבך היקר והנעלה, כליל המעלות והמידות, מהשכיבי אנ"ש ומוקדש לרבינו, ה"ה הרה"ח ר' שמש ניימנה הי"ד לדיגל שמחת הולדת הבן יה"ד שיינו לרוב נחת ושובע שמחות וכו"ס.	לעילוי נשמת ר' אברהם יהושע העשיל בר' יונה זצ"ל נלב"ע א' טבת תשמ"ט ת נ צ ב "ה
--	--	---	--

לזיכוי הרבים להוצאת העלון לע"נ, לרפואה או לשמחה ניתן לפנות לטלפון 052-7667563 עד יום ב' בערב